

M. T. S.

Teosofiska Samfundets af Universella Broderskapet styrelse

får härmed uppmana medlemmarne att uppmärksamt genomläsa följande bref och handlingar, såsom varande af stor vikt för dem, som önska bilda sig en riktig föreställning om hvad som ägt rum vid kongressen i Amerika samt däraf följande tilldragelser.

Från kongressen i Amerika.

Teosofiska Samfundets i Amerika Årskongress den 18 februari innevarande år, var af enastående art i hvarje hänseende. Den erbjöd för ögonvittnet ett ståtligt skådespel och liknade nästan ett upprepande af någon känd historisk kamp för friheten. Enskildheterna af förhandlingarna skola komma alla tillhanda i form af en officiell rapport; jag vill här endast beröra några detaljer, som blifvit oriktigt framställda från annat håll.

Sedan kongressen i vederbörlig ordning förklarats öppnad, och broder A. Purman från Fort Wayne, denne gamle bepröfvade stridsman för vår goda sak, blifvit utsedd till mötets ordförande, tillsattes en kommitté, bestående af 13 medlemmar, för att pröfva inkomna förslag, med fullmakt att med sig förena flere ledamöter, om så befundes nödigt. Sedan kommitténs öfverläggningar pågått en stund, i ett annat rum, gick Mr. Neresheimer in i mötessalen och begärde att flere ledamöter i kommittén skulle tillsättas, emedan viktiga ärenden förelåge till behandling. Följaktligen ökades antalet ledamöter till 41, från alla delar af landet, hvarför kommittén nu med fullt skäl kunde anses representera samfundets åsikter. Den företog nu till omsorgsfull behandling resolutionerna, proklamationen samt Universella Broderskapets och T. S:s i Amerika konstitution, sådan den finnes tryckt i *The Crusader*, och beslöt enhälligt att framlägga desamma inför kongressen till antagande. Detta skedde, och resultatet blef att 290 röstade för och 24 emot resolutionerna. Sessionen hade då räckt från 10 till 2, och kongressen antog enhälligt ett förslag att ajournera sig till nästa morgon kl. 9. Efteråt har man sökt visa att resolutionskommittén icke skulle varit enhälligt i sitt beslut, men detta var ej förhållan-

det. Domaren Mc Bride begärde ordet för att, ehuru i strid mot ordningen, yttra sig om en redan antagen motion, och erhöll, såsom en särskild gunst, tillåtelse att tala. Af hans yttrande framgick helt tydligt att han medgaf riktigheten af ordförandens uppgift att kommittén enhälligt beslutat tillstyrka resolutionernas antagande af kongressen, och hvarken han eller Dr Buck opponerade sig när detta tillkännagafs för kongressen. En öfverväldigande majoritet bestämde att Mrs Tingley's förslag skulle antagas utan diskussion, och de få, som utgjorde majoriteten, kände sig naturligtvis besvikna. Oaktadt de väl visste att kongressen åter skulle mötas påföljande morgon, sammanträdde de omedelbart och organiserade sig såsom det »Teosofiska Samfundet i Amerika», valde ämbetsmän o. s. v. Detta separerade tillvägagående var följaktligen alldeles olagligt. Inga förändringar eller tillägg gjordes i den förra Teosofiska Samfundets i Amerika konstitutionen, utan en ny byggnad uppfördes öfver den gamla och omfattade denna helt och hållet. Alltså var det icke nödvändigt att iakttaga konstitutionens stadgande angående delgifvandet två månader i förväg. Bostonkongressen 1895 var faktiskt ett prejudikat för detta tillvägagående, och de som nu tala om olaglighet, ställde sig då fullkomligt gillande till saken. Hvad som nu skett vid kongressen var i alla afseenden lagligt.

Morgonen den 19 infann sig ingen af den lilla minoriteten utom Dr Buck, som uppmanades att yttra sig, och åhördes med uppmärksamhet. Han inlade ingen protest emot hvad som skett föregående dag, men bjöd på sätt och vis farväl till Teosofiska Samfundet.

Hela oppositionen stödde sig på synnerligen klena grunder. Hur egendomligt skulle det ej vara om af alla dem, som 1895 ställde sig på W. Q. Judge's sida, endast omkring 50 hade haft den rätta synen på saken! En bland dessa 50, en ung man, säger sig hafva blifvit »beordrad» att motarbeta den kvinna, genom hvilken rörelsens själfva lif kommer densamma till del, som är dess ledare och uppehållare, och olyckligtvis har han fått medhåll af en del personer, som tro på honom personligen. Historien upprepar sig själf, alldeles detsamma har förut ägt rum, men det rätta segrar. Vi hafva nu vidgat rörelsens gränser mer än någonsin förut, och redan kunna alla se, hur vist och klokt det steg är, som nu tagits. Nya medlemmar strömma till; vi hafva en stor och vis ledare och vi veta det, och vi frukta icke, att offentligt uttala det.

Hvar och en bibehåller naturligtvis samma frihet i åsikter som förut, men, som man brukar säga här i landet, där man ej är rädd att gå rakt på sak, ingen kan längre »rida spärr» mot denna organisation. Segern öfverträffade alla förväntningar. Aldrig har jag varit närvarande vid någon kongress, där en så stark känsla af kamratskap varit rådande. En vacker episod var den, då en lagerkrans framlämnades till Mrs Tingley, som i sin ordning tillagnade den åt Universella Broderskapet.*)

Vi räkna nu år 1 af Universella Broderskapet, ty vi hafva ingått i den nya cykeln under de gynnsammaste förhållanden och med större visshet om framgång i alla riktningar än någonsin förut. Vi kunna nu vädja till alla, på den bredaste grundval, vi kunna erbjuda alla arbete och kamratskap, och närmare samman slutna än någonsin förr, i alla länder, kunna vi gå framåt med hela mänskligheten att möta framtidens obegränsade löften och möjligheter.

D. N. Dunlop.

*) Med anledning däraf, att det från visst håll blifvit framställt som en löjlighet, att den engelska folksången sjöngs vid kongressen i Chicago »af amerikanare», meddelas härmed ur »The Crusader», april 27, att samma sång brukas äfven i Amerika som folksång, men med andra ord. Den kallas »Amerika»: följande ord sjöngos vid nämnda tillfälle:

Our fathers' God, to Thee,	(Dig, våra fäders Gud,
Author of Liberty,	Frihetens skapare,
To Thee our sing.	Egnas vår sång.
Long may our land be bright	Frihetens helga ljus
With Freedom's' holy Light;	Städs lyse i vårt land;
Protect us by Thy might,	Skydda oss med din hand,
Great God, our King.	Store Gud, vår kung.)

Melodien är den samma som till »Bevare Gud vår kung».

Bref från Amerika.

New-York den 22 april 1898.

Käre gamle kamrat!

Af dina bref finner jag att det för närvarande är mulet på den teosofiska himlen i Sverige och Norge; detta har likväl intet att betyda, ty medlemmarne svänga nu från den ena ytterligheten

till den andra, men snart skall pendeln stanna i midtlinien, och då kunna de åter taga sitt förstånd tillfånga. Det värsta vid sådana tillfällen som detta är, att människor ej kraftigt nog söka ordna sina tankar innan de intaga sin ståndpunkt. Om de i stället sökte på bästa vis sätta allt på sin rätta plats, skulle de ögonblickligen inse rätta förhållandet och stå fasta och färdiga vid sina kanoner som gamla soldater, utan att ge vika, vare sig af fruktan eller tvifvel, då första salvan aflossas emot dem.

Det är mycket mer fara förknippad med dessa s. k. hyggliga människor än med dem, som med vett och vilja göra det orätta, emedan de senare ej skulle kunna ha tillfälle att handla om ej de förra funnes.

Jag säger dig, käre gamle kamrat, om vår lärare och ledare icke vore det vi veta henne vara, en stor, älskande, barmhertig, själ, skulle hon lemna alla dessa ärliga, men missledda människor och deras ärelystna ledare åt sitt öde, och i stället taga med sig dem, som kunna och vilja se det sanna och rätta, och gå framåt, bärande det ljus, som millioner vänta på och behöfva.

Broder, jag är missmodig då jag tänker på oförmågan att se och det missriktade begreppet om »frihet och oberoende» hos några få s. k. teosofier, och det skulle vara en sann välsignelse för vår sak om dessa ville i lugn draga sig tillbaka och lemna plats för dem, som äro värdiga och väl beredda för arbetet.

Huru länge, ack, huru länge måste vi förbida?

De starka och modiga bland oss längta med otålighet efter ordet »framåt!» men vi måste lära oss, såsom själen i sjelfva rörelsen fått göra, att arbeta och vänta med tålmod; äfven våra egna själar ha under kamp och strid fått vänta på dagningen af den eviga sanningens ljus, som uppgår inom oss sjelfva.

Vi måste rena våra leder från blind okunnighet, sjuklig mistro och lättrogenhet, på hvilka äregirigheten lefver och hafver sin tillvaro, innan vi kunna blifva ett passande verktyg för att undervisa världen.

Så låtom oss då stå färdiga, fasta och tålmodiga, för att möta fienden hvar helst han må visa sig, vare sig han uppträder som en öppen sådan eller verkar genom en förblindad, missledd broder. De mörka makterna hafva bruk för båda slagen vid sitt förstörelsearbete. Det är icke våra bröder, vi kämpa emot, utan emot dessa onda makter, som begagna sig af deras fel och svagheter.

Sätten lif i det nedärfda kämpablodet, så att i kunnen strida

för sanningen! Sen bort från hvarje personlighetshänsyn och bestämmen hvar och en för sig, hvad som måste göras och sättet hvarpå det skall göras för att vidga och stärka vårt arbete för mänskligheten, och må hvar och en klart inse hur de nedbrytande krafterna arbeta för att ställa upp hinder i vår väg.

Fins det en enda svensk eller norsk man eller kvinna, som skulle vilja att mer än en person vore den högste ledaren om edert land råkade i fara?

Om den utsedde ledaren vore nog vis och stark att göra eder fiende maktlös — icke genom blodsutgjutelse — utan genom att manövrera så skickligt att er ställning blefve ointaglig — skullen I icke då tro och säga, att han vore den bästa, den rätte? Och skullen I icke anse hvar och en, äfven om det vore eder egen broder, som hindrade och anfölle denne ledare, som en fiende till alla?

Äro icke vi nu inbegripna i en förtviffad strid emot de upplösande och förstörande krafter, hvilka nu, som alltid, bruka okunnigheten som medel för att uppnå sitt mål?

Och har icke Mrs Tingley bevisat sig vara just en sådan stor och vis ledare af vår stridshär, och gjort just detta för vår sak, den vi alla strida för?

Skulle icke edra förfäder hafva slutit sig kring en sådan ledare som en fast mur?

Må barnen bevisa sig vara värdiga ett sådant arf efter ett sådant släkte, nu då världen som bäst behöfver en skara kämpar, som våga strida för sanningen!

Jag vet att I ären ett sanningsälskande folk och att I hafven för mycken intuition för att för någon längre tid låta narra eder af falska insinuationer och påståenden. Jag finner det emellertid förvånande att ett fåtal hafva kunnat förbise den omständigheten att Mrs Tingley *ej* har angripit någon, utan endast uttalat varnande ord, hvilket var hennes ovilkorliga skyldighet, för att försvara vår sak *sedan* den faktiskt hade blifvit anfallen; äfvenså förvånar det mig att höra, att det bland eder verkligen fins några, som vilja ställa sig som motståndare till Mrs Tingley och *dem* hon representerar, och på så vis bryta sin förbindelse *innan* ens Mrs Tingley ansett sig böra offentliggöra hela förhållandet. Själfva hennes tystnad borde hafva bevarat dem från att begå ett så svårt misstag.

Det arbete hon utfört rundt kring jorden är godt, därför måste

ock de metoder hon använder vara goda. Af frukten känner man trädet, och ett godt träd bär god frukt.

Jag hoppas och tror att hvar och en af eder skall, efter moget öfvervägande och utan personlighetshänsyn, fatta ett för alla och det hela riktigt beslut vid eder nu tillstundande årskongress.

Endast på detta sätt kunna vi försvara vår Sak och bära högt sanningens fana.

Med de varmaste välönskningar och broderlig kärlek till eder alla.

Eder tillgifne broder

F. M. Pierce.

Rättegångsutslag.

Den fullständiga förteckningen på de fyra åtal, som anhängigjorts mot Mrs Katherine A. Tingley, Mr E. Aug. Neresheimer och genom dessa såsom varande tjänsteman i Teosofiska Samfundet i Amerika, mot detsamma, mot Österländska och Esoteriska skolan i Teosofi, mot Teosofiska Bokförlaget och mot Skolan för återupplifvande af Forntidens Mysterier, af Ernest T. Hargrove, A. H. Spencer och Mrs Julia C. Keigthley, som alla blifvit afgjorda till förmån för de anklagade parterna, meddelas här nedan:

Målet n:o 1.

Stämning inför Högsta Domstolen (the supreme court) hade uttagits af A. H. Spencer, påstående sig vara vice President och Skattmästare i det Teosofiska Samfundet i Amerika, mot Katherine A. Tingley och E. August Neresheimer, gående ut på, att Teosofiska Samfundets i Amerika samtliga böcker, protokoller, handlingar, penningar och öfriga egendom måtte sättas i taka händer, och att svarandeparten måtte förbjudas att begagna, flytta eller skada berörda egendom.

Denna begäran var grundad på det påståendet, att Mötet den 18 februari 1898, de åtgärder, som där vidtogos, antagandet af den nya konstitutionen, bildandet af det Universella Broderskapet, den resolution, som bestämde, att det Teosofiska Samfundets i Amerika egendom skulle öfverflyttas på Universella Broderskapet, utnämningen af svaranden Neresheimer till Skattmästare och President i det Teosofiska Samfundet i Amerika, försöket att inrangera det Teosofiska Samfundet i Amerika i det Universella Broderskapet, samt af Mrs Tingley gjorda utnämningar af tjänstemän

i Universella Bröderskapet och Teosofiska Samfundet i Amerika, voro alla olagliga och värdelösa.

Mr Spencer's åtal föredrogs inför Hon. William E. Werner, en af the Justices *) i Högsta Domstolen, den 24 mars 1898. Mr Frederic R. Kellogg, tillhörande advokatfirman Dill, Seymour & Kellogg, 27 Pine Street, New-York City, förde svarandepartens talan.

Detta mål afgjordes måndagen den 25 april *till förmån för Mrs Tingley och Mr Neresheimer till alla sina punkter.*

Dessa punkter voro som följer:

a) att det var fullkomligt befogadt och lagligt för Teosofiska Samfundet i Amerika att blifva en del af en större organisation, bildad för enahanda ändamål, nämligen det Universella Bröderskapet;

b) att det var fullkomligt befogadt för Teosofiska Samfundet i Amerika att besluta, att dess egendom skulle förvaltas af det Universella Bröderskapet;

c) att minoriteten af den Verkställande komitén af Teosofiska Samfundet i Amerika hade ingen rätt att utnämna Mr Spencer till vice President och Skattnästare, och följaktligen är hans ställning olaglig och hans anspråk i detta afseende grundlöst;

d) att Mrs Spencer's egenskap af enskild medlem i detta Samfund icke gifver honom någon som helst befogenhet att väcka ifrågakvarande åtal;

e) att käromålet skall ogillas och Mr Spencer betala rättegångskostnaderna.

Målet n:o 2.

Ett yrkande gjordes därefter af Mr Hargrove till Hon. Justice Cohen, en af domarne i Högsta Domstolen om förstärkning för Mrs Tingley att tillåta Mr Hargrove och Mrs Julia C. Keightley att granska alla böcker och protokoll, äfvenså medlemslistan för den Österländska och Esoteriska skolan i Teosofi.

Den 3 april blef detta käromål fullkomligt ogilladt, enär ingen om helst grund fanns för detta förstärkning.

Målet n:o 3.

Ett yrkande gjordes af Mr Neresheimer, att det Teosofiska Bokförlaget skulle sättas i taka händer.

Mrs Julia Keightley begärde, att Högsta Domstolen måtte ålägga

*) Motsvarande våra justitieråd.

Mr Neresheimer, att ej fullfölja detta yrkande. Denna begäran har den 8 april blifvit afslagen af domaren Stover, tillhörande Högsta Domstolen; kostnaderna i målet skola af Mrs Keightly betalas.

Målet n:o 4.

Mr Hargrove gjorde därefter ett yrkande hos Högsta Domstolen att ett förständigande måtte utfärdas för Mr Neresheimer såsom skattnästare för Skolan för Forntidens förlorade mysterier, att låta honom, Hargrove, granska Bolagets böcker och räkenskaper. Detta yrkande grundades på det påståendet, att Mr Hargrove hade varit verksam vid samlandet af bidrag, och att det vore nödvändigt för honom, att granska böckerna i och för redogörelse till de personer, från hvilka han erhållit penningar. Mr Hargrove, påyrkade också, att Aktieägarnes sammanträde den 9 april 1898, hvarvid ny styrelse valdes, måtte förklaras olagligt och af noll och intet värde.

Detta yrkande föredrogs den 14 april inför domaren Scott af Högsta Domstolen; herrar Frederic R. Kellog och Arthur D. Baldwin, tillhörande advokatfirman Dill Seymor & Kellog, 27 Pine Street, N. Y., förde Mr Neresheimers talan och motsatte sig yrkandet på bland andra följande grunder:

1) att Hargrove var hvarken aktieägare eller styrelsemedlem;
2) att sammanträdet den 9 april var fullt regelmässigt och lagenligt;

3) att Mr Hargroves uppgifter att han skulle anskaffat bidrag icke voro i enlighet med rätta förhållandet, alldenstund han aldrig bidragit eller erhållit bidrag till skolans fonder till högre belopp än 1 dollar (omkring 3 kr. 60 öre i sv. mynt);

4) att ingenting i hans papper visade, att han hade någon som helst laglig rätt till en sådan inspektion;

5) att de verkliga skälen till hans yrkande vore, att än vidare oroa och skada Mrs Tingley och Mr Neresheimer samt bringa dem och Skolan i dåligt rykte.

Den 26 april utfärdade domaren Scott sitt utslag fullständigt till förmån för Mr Neresheimer på ofvan anförda grunder.

Kostnaderna i målet skulle af Mr Hargrove betalas.